

קה מסובים

היינו אל ואחזת מרינו לומדי מעשים נחמנו
 עשר כחז ונחמנו הכסודר כשהניחו קשרה
 של רועק עם חמיכות רחיה להכבד כבוכה עם אורז דרוטק
 קפלה פרעוש מאלח על המספחה וכשרה א' למספחה קפלה למוך
 הרועק הם ונעספה ומעכמי ידו מלוחו קשרה ונה מהכשר כי
 לקטנותה חיל לבדוק בכשר. והיינו לשחוק צנייטה ונדול שבה
 ה' מדבר עלי בלשון קשה כי חסידות של שקום הוא דעת חלוי
 כי אמרו שבעלה כאלף יוסר. והשכתי לו כי בריה לא בעלה דוד
 אחיך עלי כי עשם בריה הוא לחשיבה ומה חשיבות ים בפרעוש
 ואמרתי הלא נמלה מפורש דחשיב בריה במשנה כפי רמבו והשיב
 כי יש חילוק גדול ביניהם כי ודאי יש חשיבו' כנמלה שכרי שהמשיה
 סיפר בשנה שח' לך אל נמלה שלג וגוי והסליג כהכמה
 ורחמה ואמרתי בלבי אל סמן ובייתי כמחרים. ח'מ' אחר שוכ
 ל'י' אמרתי עם לבני חולי הדך עם לחו המספסת עדי מאלח
 שהוא קשי מיניו ובעל סורה ומלאמי שהדך עמי לא אמר
 חסידות רק מלך הדך דק'ל בריה לא בעיל בעק גיד הכשה וכי
 כל הפוסקים ובעלה סור יד ושיע' ס' קוף. ואס' אם היה עשם
 לדבר זה שהוא מבזם חשיבות והכי משמע כפי' רש"י עם שטפות
 ד'י'א' פיב וז'ל מפרש נמי ככריה דמי בריה עמא מ'י' משום
 חשיבות מפרש נמי אינו האשניה דאשריה פלי' עכ'ל (ומזה אמר
 [מכריח] דברי הבוס' כפי' המפרשות דפי' רש"י דמרו דכס'ו'
 כאלו אמר הכתוב לא מאכלנו בין קטן בין גדול והביאו לר'יה
 גמי' החרם מ'ש' מפרש ככריה דמי. גם הכי ר'ס' ק' רמו על
 הוכחה זו ולפי' רש"י אין הוכחה כלל) מ'מ' מאן יימר לנו דאין
 הפרעוש בעלל בריה שר'ר עם שגילה בריה ובמקומה מלוכלכי
 מ'מ' יש בה רוח חיים והוא ספמייו דרנן כמ' מטום דמלי
 כברייה שמה ולמה מלך הסכרה לא תעשה לבריה והיא טעיה
 ומלעוה מכריכה ומדאיכה אדם גדול בעמיק. ומלכד כל זה הלא
 ההוס' היל' רמו עשם רחשיבות רק כאלו גזרות הכתוב הוא וכאלו
 פירשה לא תאכל חותם בין גדולים בין קטנים כמה שכן ולכן
 התנורו חז'ל כהמפרשות כמ'ס' כפי' ר'ס' ק'. ואין לומר עוד להקל
 בפרעוש מ'מ' הכי' וז'ל חלל הכוה קאמר לא מאכל אומם בין
 קטן בין גדול כי כפי' שלימתן נקראין כן ומאלח דאחר הפרעוש
 תהיו משיפושים אינו בעלל שרן הארץ דכמי' גבי לא האכלם שרן
 בעלל ולא סממא' אם נפשויהם כלל שרן כרומש על הארץ כמ'ס'
 רמ'ים כספרו הגדול פיב דמאכלות אסורות ובמנין מלות אשר לו
 מ'ל'ם קפי' לו י'י' כן (כי לא נכנס פה למחלוקות ר' יוסף ור'ם
 מהו פרעוש שכתבו הבוס' מ'ס' שכן וכו' כפי' ס' שיי') מ'מ'
 לא ר'ה הכי' לומר דקדוק הוא ממלם אומם שהרי לא נאמר
 מלת אומם כלל אז לומר מ'מ' לא מאכלם שריל באשר הם שכרי
 לא נאמר כך בשרן הסוף ולא בשרן המים ובזום מיני שר'ים רק
 בשרן הארץ ואיכ' נמא' דכלם לא נקרא בריה לאסור כמ'ס' רק ה'ק'
 מפני שילדו באיסור וחשיבתם הוא שלימתם כי כשיחלקו אחד
 שמש שהיה להם בשלימתן אז נקרא בריה דעת המורה שאמר
 אומן בחיזה לשון שיהיה כוונתה איך שיהיו אם נקראים ששן
 כסמם ולא כשנחשו שנקרא מעשה חשיבה מלוחו דבר י'ש' כפי'
 ופוסקים שהביאו. לכן אחר שנאכרה הפרעוש כרוטק וי'א' לסמו
 גם אידי דזוטרא חיל' לבדוק הכשר חולי דבקט כו ואין נקל ח'י.
 ואפשר שהיו פרעוש ג'כ שרן הארץ חופף על רומש הארץ וחייב
 בו ג' מלקות כמבואר בגמ' דמכות ד'י'י' אכל פוט'ים' לוקה ד' וכו'
 ורבו בו הפירושים רק שאין זה מקומו. וכן בכינה. ופסם אחת
 י'ע'ל' לבעל ידקון לבלום לרפואה ח' כינים של ראשו והיה יואל
 וז'נה רק שהפכו כל פניו לירקן ומחיי' בו ואמרתי אפילו היה
 הרופאים אומרים שיש בו סכנה לא הייתי ממירו מפני שאין דוק
 ומנוסה כלל ולכן יש בו ג'כ מדרכי האמורי כמ'ס' שמואל. ולכן
 י'שר כמי' כאשר דברתי בקפיות הפרעוש הפיל ואלו הפלה למוך
 הכף של רועק חס שר'ך יסוח בנמימטה הייתי אוסר הרועק
 מדינא דתפממא' אין כרוטק שכף ששים והכי משמע מדרכי
 הראש' דמי' כפי' ס'ס' ק'ו ואין לומר דלמ'ל שאין בו ששים

עד הפרעוש מ'מ' נגר טמא ים ששים כמ'ס' ככפי' גבי מולט
 שכרי קטן פי' ש'כ' ס'י' ס'ד ס'ק' למד. כי מאל לן הא. לכן אפי'
 הסיר חוק הפרעוש כרוטק שכף אסור כי לכלי שרי דיימק ליה
 מאלח שואבין מן הקשרה כמ'ס' ס'ס' ל'כ. פי' דוק ותף
 פי'ם שיש לומר שאין דבריו מיכריים רק אפי' דכפוד הכלי שואב
 בו סוך כלי שואבין ממנה ודאי הוא כמותו כלי מ'מ' כשנשקד
 דיו ככלי שרי אז שליטי וככפי' עירוי דחמיר מ'מ' ק'ל דוקא
 דעדיין מחובר בכלי שמערין ממנו מ'מ' כשנשקק למעלה כמ'ס'
 הרין וככפי' רמי'א ס'ה ס'י' ס'י' י'ל' גבי שואב ומ'מ' מי יחלוק
 מסכרת הכרם על כפי' להקל. לכן ודאי נאשרה כרוטק שכף ג'ס
 הכף לכן אם החזיר הכף לרוטק שנקשרה לרין ס' ע'ד הכף דק'ל לוי
 כלי שרי מפלי' [גם בכלי אמריק חייב אם אינו חדל] ואין לוי
 דרוטק שכף שרי אפי' אין ששים מאי דדברים המלוטים ח'י'ם
 אופרים כמ'ס'ם כמ'ס' הרין וברש"י'א' פי' ג'י' ס'ס' ק'ד וק'י' וכו'
 רמי'א שהמנהג להקל וכך ר'א'י' כמה פעמים מיודפי ספר שפרח
 זכור כפי' חס שר'ים ושפאכו וקניחו להכף וחזרו לחבול בו כלי
 מקטוק מ'מ' לא ילפי'ן מגלקלמ' אחר שכי' הש'כ' להחמיר בלון
 הפסד מרובה ואפי' ש'כ'י' ממה איך יח'קו' אלו הפוסקים על
 גדולי הפוסקים הרש"י'א' והרין שדבריהם מיוסדים על ארבי הש'ס'
 אפשר לומר דהא דסכרה דממ'א' אין אוסר לאו משום מאימנא
 ד'י'כ' גם בשכר וחומץ לשכרי ובוד גם פכרה דכרה לא מאלחי
 בהם חן והדר ולמה יאסרו אלה פי' אין הפסד משום ששם אדם
 ק'ה חס וד'י'ורי' ולפי' ג'כ' מאלחי' ופריי'ן סוד רק קבלם רז'ל
 הוא דעכרה ריך נפלי'ם ש'כ'י' דכרה. ואנכ' לא אוכל מלט מה
 ש'י'ם כהא דלרז'ל דכרה לא בעל דלמאי' ג'ה הא פי'כ' ספמייה
 בעל וגופ' בני ממל'ה בריה אם הוא כפי'ן ודאי חיל' להסיר
 כהמפרשות מחשש פן יפגע בגופו של איסור אפי' אם בעל ממורת
 בריה כגון דאימרוטי' אמרסט כנגמ' דפי' דפי'ס'. ופי' כפי' ר'ס'
 ק'ד שכתב מ'מ' רש"י על גמ' הרי' דמפני דשרן שיפור כדש'ר'
 איסורו כקוממא' וכו' ותמה הרין על רש"י דברי' גם ככל אסור'ים
 ק'ל דלשיע' דאין בו מלקות כפחות משיפור מ'מ' אסור מן המרי'
 בכל שבו ושגם ברש"י'א' כפי' דל'ד שרן. וקטנתי מלוחו דפי'
 רק האפשר לומר בדעת רש"י דמ'מ' גבי ספק כגון הרי'א' פכרה
 כגו מאל דלא ברי'א' שישאר עם כלום דאשרן שאש'ר כפי'ן רק
 מפני חומר שרן דשיפורו למקום כפדשה חששו דלגא לא יוכרר
 יש'ן ויסוקן היס'ם שישאר עם כפדשה דדוקא בשרן. וכ'ל דוקא
 כשמונה שר'ים דכמורה המממ'ם כשיפור ערשה וכך איסורו
 משאיכ' בשאר שר'ים או יפוש'ם או פרעושים ונמלה לולי דאשר'
 חורה אפי' כמ'ס' היה שיפורם ככיהם ונחמרוטם שאפשר לבררו
 אז לסמו לא היינו חושפין לספק מ'מ' מפני חומר בריה דשיפורו
 כפי'ם אוסר אפילו כאלף והוא באמת ג'כ' מחשש פן יפגע בו
 ויחלנו. אי' י'ל' דכריה אסורה אפי' כאלף יבש כי'ש דק'ל חד
 כמ'י' בעל באופן דכפוד ופי' ס'י' ק'ט מ'מ'כ' כהמפרשות בעל
 אפי' דאין נפקותא וכל זה כמ'ס' הלפסיד :

קו שאלה

ממנהיים מאלח ממלמדי ייק ואכיס י'ו' :
 חלקפתא וריש גלומא וכו' הנאין המופלג כ'י' פי' כמ'ס' ר' חיים קר'י'
 דנה' אחר ד'ש' מרחוק כדת בחוק הנה אפי' הקטן החסום בשולי
 היריעה אשר מנורו זה כבר ה' מחנונש על רום מ'כ'ת
 כבר אפר כירה מוכן לשרפו בלך וך וכו' לכן זאת הפשם ש'יל' בלא
 בר ואל כחשדו אל ימנע ממני בר ואל ידחי' מלו דבר כלפי' בר .
 פי'ד שאלתי זאת בדבר אשם פלוגי הירועה לרום מ'כ'ים בשמה
 וכמפשיה דיה רגזים קפדתי ועלרתי ולפי'ה זו לא היה דעת
 אדם פובלמ' והיתה בני' משדמת כמה שיי'ם ובתחלת חורף הזה
 ללחימה שוא ע'יל ט'יפול היות שכרה במולה משרתם . ולפי'ה
 הכדת שול חון למנהג לפי דברי האשרתם מ'כ'י'ן סגירות הלחם
 כנגדל מ'י'ד נתקוטנו יחד הבריה והשפחה ומכרה מפניה כמ'ס'ם
 חדשים וי'אה והלכה לאיש כי'ב אחר לשרת אללו כשר מורה חסם .
 ובעלם